

BASÍLICA
•
SANTA
MARIA
DEL PI

AHIR,
AVUI,
DEMÀ

Num.

813

7
febrer
2021

La relació de confiança és fonament de la cura del malalt

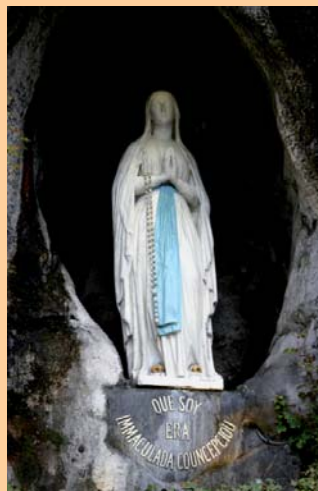
Lluís Ramis, rector

El proper 11 de febrer, memòria de la Mare de Déu de Lourdes se celebrarà la 29a Jornada Mundial del Malalt que enguany porta per lema: *“De mestre només en teniu un, i tots vosaltres sou germans”* (Mt 23,8).

Amb motiu d'aquest esdeveniment, el papa Francesc ha escrit un missatge que sintetitzem a continuació:

En quant al tema de la jornada, *“la relació de confiança és fonament de la cura del malalt”*, s'inspira en el passatge evangèlic en què Jesús critica la hipocresia dels qui diuen però no fan (Mt 23,1-12). Davant la condició de necessitat d'un germà o una germana, Jesús en la paràbola del bon samarità (Lc 10,25-37) ens mostra un model de comportament oposat a la hipocresia del dir però no fer. Proposa detenir-se, escoltar, establir una relació directa i personal amb l'altre, sentir empatia i commoció per ell o ella, deixar-se involucrar en el seu sofriment fins arribar a fer-se'n càrrec per mitjà del servei.

La malaltia imposa una pregunta pel sentit que en la fe s'adreça a Déu; una pregunta que cerca un nou significat i una nova direcció per a l'existència, i que a vegades pot ser que no trobi una resposta immediata. Els nostres familiars i amics no sempre ens poden ajudar en aquesta cerca treballosa. Tenim l'exemple de Job, en el qual la seva dona i els seus amics no solament són capaços d'acompanyar-lo en la seva desventura, sinó que a més a més l'acusen d'haver fet alguna cosa mereixedora del càstig del que li ha passat i augmenten en ell la soledat i el desconcert. Job cau en un estat d'abandonament i incomprensió, però rebutjant tota hipocresia escull el camí de la sinceritat amb Déu i amb els altres i fa arribar el seu crit insistent a Déu, el qual al final li confirma que el seu sofriment no és una con-

demna o un càstig, tampoc és un estat de llunyania de Déu o un signe de la seva indiferència. Així el cor ferit de Job queda curat.

La malaltia té el rostre de cada malalt i malalta, també dels qui se senten ignorats, exclosos, víctimes d'injustícies socials que neguen els seus drets fonamentals. La pandèmia actual ha tret a la llum nombroses insuficiències dels sistemes sanitaris i carencies en l'atenció de les persones malaltes. Els ancians, els més dèbils i vulnerables no sempre tenen garantit l'accés a tractaments, i no sempre és de manera equitativa. Això depèn de les decisions polítiques, de la manera d'administrar els recursos. Però la pandèmia també ha posat en relleu l'entrega i la generositat d'agents sanitaris, voluntaris i voluntàries, treballadors i treballadores, preveres, religiosos i religioses que, amb professionalitat, abnegació, sentit de responsabilitat i amor al proïsme han ajudat, cuidat, consolat i servit tants malalts i els seus familiars. Una multitud silenciosa d'homes i dones que han decidit mirar aquells rostres, fent-se càrrec de les ferides dels pacients, que sentien com a proïsme pel fet de pertànyer a la mateixa família humana.

Com a cristians, hem de viure l'atenció al proïsme com una expressió de l'amor de Jesucrist, el bon Samarità, que amb compassió s'ha fet proper a tot ésser humà ferit pel pecat.

Per tal que hi hagi una bona teràpia, és decisiu l'aspecte relacional, mitjançant el qual es pot adoptar un enfocament integral envers la persona malalta. Donar valor a aquest aspecte també ajuda els metges, els infermers, els professionals i els voluntaris a fer-se càrrec d'aquells que pateixen per acompanyar-los en un camí de curació, gràcies a una relació interpersonal de confiança.

Goya atès pel doctor Arrieta, Francisco de Goya, 1820

El manament de l'amor, que Jesús va deixar als seus deixebles, també troba una realització concreta en la relació amb els malalts. Una societat és tant més humana com més sap cuidar els seus membres més fràgils i que més sofreixen, i sap fer-ho amb eficiència animada per l'amor fraternal. Caminem enveres aquesta meta, procurant que ningú no es quedi sol, que ningú no se senti exclòs ni abandonat.

Fins aquí la síntesi.

Acabem recordant que si teniu algun familiar malalt o impossibilitat i voleu que sigui atès per la parròquia: acompanyament, portar la comunió, etc... no cal res més que dir-ho al rector.

Catequesi sobre el "Pare nostre". 3. *Al centre del discurs de la muntanya*

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuem les catequesi sobre el "Pare nostre".

L'Evangelí de Mateu posa el text del "Pare nostre" en un punt estratègic, al centre del discurs de la muntanya (cf. 6,9-13). Mentrestant observem l'escena: Jesús puja al turó prop del llac, s'asseu; al voltant seu hi ha el cercle dels seus deixebles més íntims, i després una gran multitud de cares anònimes. És aquesta assemblea heterogènia que rep primer el "Pare nostre".

La col·locació, tal com s'ha dit, és molt significativa; perquè en aquest llarg ensenyament, que es troba amb el nom de "discurs de la muntanya" (cf. Mt 5,1-7,27), Jesús resumeix els aspectes fonamentals del seu missatge. L'inici és com un decorat per a la festa: les Benaurances. Jesús corona amb felicitat una sèrie de categories de persones que en el seu temps – i també en el nostre! – no eren ben considerades. Benaurats els pobres, els humils, els misericordiosos, les persones de cor senzill... Aquesta és la revolució de l'Evangelí. On hi ha l'Evangelí, hi ha la revolució. L'Evangelí no deixa indiferent, ens empeny: és revolucionari. Totes les persones capaces d'amor, els pacificadors que fins aleshores havien quedat al marge de la història, són en canvi els constructors del Regne de Déu. És com si Jesús digués: endavant vosaltres que porteu en el cor el misteri d'un Déu que ha revelat la seva omnipotència en l'amor i en el perdó!

A partir d'aquest portal d'entrada, que capgira els valors de la història, floreix la novetat de l'Evangelí. La Llei no s'ha d'abolir, però necessita una nova interpretació, que la porti al seu significat original. Si una persona té un cor bo, predisposat a estimar, aleshores comprèn que cada paraula de Déu s'ha d'encarnar fins a les seves últimes conseqüències. L'amor no té límits: es pot estimar el cònjuge, l'amic, i fins i tot l'enemic amb una perspectiva completament nova. Jesús diu: «Però us dic: estimeu els vostres enemics i pregueu per aquells que us persegueixen, perquè sigueu fills del vostre Pare que és al cel; ell fa que el seu sol surti sobre els dolents i els bons, i fa ploure sobre els justos i sobre els injustos» (Mt 5,44-45).

Aquest és el gran secret que es troba a la base de tot el discurs de la muntanya: sigueu fills del vostre Pare que està en el cel. Aparentment aquests capítols de l'Evangelí de Mateu semblen ser un discurs moral, semblen evocar una ètica tan exigent que sembla que no es pot dur a la pràctica, i en cavi descobrim que són abans que tot un discurs teològic. El cristià no és un que es compromet a ser millor que els altres: sap que és pecador com tots. El cristià senzillament és l'home que està davant el nou Arbust Ardent, en la revelació d'un Déu que no porta l'enigma d'un nom impronunciable, sinó que demana als seus fills que l'invoquin amb el nom de "Pare", que es deixin renovar pel seu poder i que deixin reflectir un raig de la seva bondat per aquest món que té tanta set de bé, que espera bones notícies.

Així és com Jesús introdueix l'ensenyament de la pregària del "Pare nostre". Ho fa allunyant-se dels dos grups del seu temps. En primer lloc dels hipòcrites: «No sigueu semblants als hipòcrites que, en les sinagogues i en les cantonades dels carrers, volen pregar drets, per ser vistos per la gent» (Mt 6,5). Hi ha persones que poden fer pregàries atees, sense Déu i ho fan per ser admi-

rats pels homes. I quantes vegades nosaltres veiem l'escàndol d'aquelles persones que van a l'església i estan allà tot el dia o hi van cada dia i després viuen odiant els altres o parlant malament de la gent. Això és un escàndol! Millor no anar a l'església: viu així, com si fossis ateu. Però si tu vas a l'església, viu com a fill, com a germà i dona un veritable testimoni, no un contra-testimoni. La pregària cristiana, en canvi, no té un altre testimoni creïble que la pròpia consciència, on hi ha un diàleg continu, íntim, amb el Pare: «Quan preguis, entra en la teva habitació, tanca la porta i prega al teu Pare, que es troba en secret» (Mt 6,6).

Després Jesús s'allunya de la pregària dels pagans: «No malgasteu paraules [...]: ells es creuen que seran escoltats a base de dir moltes paraules» (Mt 6,7). Aquí potser Jesús al·ludeix a aquella “captatio benevolentiae” –captar la benvolença– que era la premissa necessària de tantes pregàries antigues: la divinitat havia de ser d'alguna manera amansida per una llarga sèrie de lloances, fins i tot d'oracions. Pensem en aquella escena del Mont Carmel, quan el profeta Elies va desafiar els sacerdots de Baal. Ells cridaven, ballaven, demanaven tantes coses perquè el seu déu els escoltés. I en canvi Elies, estava callat i el Senyor se li va revelar. Els pagans pensen que parlant, parlant, parlant, parlant es prega. Jo també penso en tants cristians que creuen que pregar és –disculpeu-me– “parlar a Déu com un lloro”. No! Preguar es fa des del cor, des de dins. Tu en canvi –diu Jesús–, quan preguis, adreça't a Déu com un fill al seu pare, que ja sap què necessites abans que li ho demanis (cf. Mt 6,8). També pot ser una pregària silenciosa, el “Pare nostre”: n'hi ha prou de posar-nos sota la mirada de Déu, recordar el seu amor de Pare, i amb això ja n'hi ha prou per a ser escoltats.

És bo pensar que el nostre Déu no necessita sacrificis per conquistar el seu favor! No necessita res, el nostre Déu: en la pregària només demana que tinguem obert un canal de comunicació amb Ell per descobrir sempre els seus fills molt estimats. I Ell ens estima tant!

Catequesi del Papa Francesc i traducció de Josep M. Torrents. Publicat a Catalunya Religió.

Jornada Nacional de Mans Unides

El proper diumenge dia 14 celebrem la Jornada Nacional de Mans Unides, l'oenage de l'Església que treballa pel tercer món. El lema d'enguany és: “Contagia solidaritat per acabar amb la fam”. El que es reculli a les col·lectes que es faran als arxiprestats de Barcelona, l'Hospitalet i Cornellà es destinarà a un programa de desenvolupament agrícola sostenible i participatiu a una zona de l'Índia i a un projecte de millora de la integració de joves i dones refugiats sirians al Líban. Per a més informació podeu agafar els fulletons de Mans Unides que trobareu a la tauleta de la sortida de l'església.